

Munar acaba a la presó

La que fou considerada la dona més poderosa de Mallorca va ser empresonada la setmana passada.

Eren les 15.37 del 24 de juliol quan un funcionari obria la barrera de seguretat de la presó de Palma. Un cotxe camuflat de la Guàrdia Civil, un Renault Megane de prop de quinze anys d'antiguitat, entrava a l'establiment penitenciari. A dins, una desfigurada i envellida Maria Antònia Munar, amb la mirada perduda, sense plorar, amb gest esgotat i amb els cabells rebolicats s'immergia en un món que segurament mai no imaginà –ni en el pitjor del seus malsons– que coneceria: el del pavelló de dones recluses, on hi ha una mica menys d'un centenar de preses, la immensa majoria de les quals per delictes relacionats amb el tràfic de drogues. Són dones de molt baixa extracció social; moltes d'elles gitanes. Munar, la filla única d'una família benestant, la dona multimilionària, la dona que cada dia, abans d'anar al Consell, passava per can Llongueras a arreglar-se els cabells –en té pocs i duia extensions–, que cada dos per tres es feia la manicura i rara vegada duia a sobre vestits i sabates per menys d'una dotzena de milers d'euros, així com joies també molt cares, la dona que anava de compres a Madrid i París, que quan conduïa ho feia a bord d'un potent BMW vermell descapotable i que donava ordres des que s'aixecava al matí fins que se n'anava a dormir a la nit, ara haurà de compartir la seva vida amb aquelles altres dones i obeir disciplinadament les ordres que li donin els funcionaris de la presó. *Sic transit gloria mundi*, que deien els clàssics.

Horitzó desolador. El 23 de juliol es va fer pública la sentència del *cas Can Domenge*. Sis anys de presó per a Munar. Quatre per a Miquel Nadal i d'altres penes menors per a la resta d'acusats. Com els lectors d'aquest set-

manari deuen recordar, era la segona vegada que Munar rebia una condemna. La primera fou l'any passat, quan va ser sentenciada a cinc anys –també amb Nadal i d'altres membres de l'antiga cúpula d'Unió Mallorquina– com a responsable d'haver pagat des del Consell a una empresa per fer un programa de ràdio que mai no es va fer.

Contra la primera sentència es va recórrer al Tribunal Suprem. Encara que era una condemna important, el fet que no fos per algun dels delictes més greus –com els de sang, per exemple– i que no existissin antecedents penals, no feia ineludible l'ingrés a presó. Quan la setmana passada va ser sentenciada per segona volta, aleshores la situació de Munar s'enfosquí de cop i totalment. Perquè la norma d'actuació de la justícia és que una segona condemna permet demanar la presó provisional sense fiança. En aquest cas el fiscal, Juan Carrau, no ho dubtà ni un moment. El mateix dia demanà una vista per tractar la petició de presó. Els magistrats la fixaren per l'endemà.

Poc després de les 11 del matí del dimecres 24 arribava Munar a l'Audiència. El seu rostre indicava que sabia que potser eren les últimes passes que feia com a dona lliure. I així va ser.

La interlocutòria de presó provisional sense fiança assumeix fil per randa la tesi de la Fiscalia, segons la qual Munar té diners ocults en paradisos fiscals i com que, a més, té per endavant un negre horitzó judicial –al marge de les dues condemnes, té pendents almenys quatre casos més que ben bé podrien acabar sent judicis i més sentències desfavorables– el risc de fuga existeix. La interlocutòria titllà aquest horitzó judicial de Munar de “desolador”, la qual cosa, a més de les

Amb mirada perduda, Maria Antònia Munar, qui fou considerada la dona més poderosa

sospites de tenir diners ocults, justifica la presó provisional que fou decretada per evitar el risc de fuga.

En efecte, l'horitzó de Munar és “desolador”. Tret que –cosa improbable– els magistrats hagin acceptat el recurs de súplica del seu advocat perquè l'excarcerin –recurs que s'havia de presentar a finals de la setmana passada–, haurà d'estar a la presó fins que el Tribunal Suprem decideixi sobre la seva primera condemna. Si fos revocada, sortiria de la penitenciària. Però si fos confirmada, el futur que li esperaria serien anys, molts, de viure entre barrots, atès el nombre de casos que té pendents.

Després de rebre la interlocutòria de presó, Munar esperà durant vint minuts, tota sola, a l'Audiència, que la conduïssin a la presó. Vint minuts

de Mallorca, entrava a la presó en un cotxe camuflat de la Guàrdia Civil.

durant els quals és possible que pensés en tot el que arribà a ser i en el que li esperava per endavant.

Del cel a l'infern. Munar, com és prou conegut, va manejar la política balear i mallorquina durant molts anys. Entre 1995 i 2007 fou presidenta del Consell de Mallorca, pactant ara amb la dreta i adés amb l'esquerra. Posà i llevà presidents de Govern. Li agradava, molt, demostrar el seu poder. Ara fa sis anys va ser l'última vegada que gaudí de demostrar-lo.

Juliol de 2007, Maria Antònia Munar començava una nova legislatura controlant a voluntat la política mallorquina i balear. El PSIB-PSOE i el Bloc (PSM, EU, Verds i ERC) estaven postrats als seus peus: els havia atorgat el poder, després de menysprear

l'oferta de pacte de Jaume Matas. Optà per l'aliança amb l'esquerra. Ella, novament, tenia a tothom on volia: el PP, a l'oposició; Matas, desesperat, dimitit i apartat de la política, i l'esquerra, governant gràcies a ella. Dispensava el poder com volia. Sobretot internament. Havia repartit els càrrecs públics –del Govern i del Consell, així com de l'ajuntament de Palma i d'IB3– entre els seus més fidels. Aquell estiu de 2007 va ser de vi i roses, per a Munar i els seus. Res no semblava amenaçar el poder de Sa Princesa o, com també se la solia anomenar, la dona més poderosa de Mallorca.

Tanmateix, ben aviat tot es va capgirar. Les aferrissades guerres internes en Unió Mallorquina demostraren a finals de 2007 que Munar ja no era

capaç de controlar les diverses faccions. A més, esclatà el cas de corrupció del seu amic i portaveu parlamentari d'UM, Bartomeu Vicens. Només va ser el principi. A partir d'aleshores tot anà rebotant: escàndols de corrupció que no paraven de succeir-se, lluites internes sense fi dins el partit... aquesta inestabilitat i problemes amb la justícia marcaren UM durant els anys 2008 i 2009. El partit, que Munar havia salvat de la desaparició el 1992, s'estava consumint. Tot i així, ella encara no veia què se li anava acostant.

Quan el seu antic amic i company Miquel Nadal l'acusà –davant de la Fiscalia– d'haver comprat anys abans una empresa productora audiovisual que obtenia contractes de la Televisió de Mallorca, la qual era controlada des del Consell de Mallorca presidit aleshores per la mateixa Munar, la dona més poderosa de Mallorca –segons li solien dir, i a ella li encantava que li ho diguessin– abruptament s'adonà que el seu futur judicial podia ser greu. Dimití del càrrec de presidenta del Parlament. Era el febrer de 2010. A partir d'aleshores tot se li ha complicat. Casos nous de corrupció, acusacions de Fiscalia, querelles, judicis...

Ella, però, no cessà mai d'insistir en la teoria de la persecució per raó ideològica. Per a donar més entitat a la suposada conspiració en contra seva, l'any passat, quan veia que hauria d'acabar asseguda al banc dels acusats, va posar en marxa una operació mediàtica estrambòtica, la qual palesava el seu grau de desesperació. Aconseguí per a alguns fidels tribunes mediàtiques i, alhora, mitjançant un hotelier, aquest grup va agafar el control d'un diari digital. Al mateix temps un antic guàrdia civil, del grup dels seus incondicionals, escrivia un llibre sobre el cas *Can Domenge* des de l'òptica dels interessos de l'acusada.

Era el cant del cigne. Un patètic intent de pressionar mediàticament i evitar justament allò que a la fi va passar a les quatre menys vint de l'horabaixa del dimecres dia 24 de juliol: que la que havia estat la dona més poderosa de Mallorca entrés a la presó.

Miquel Payeras